

Arrest

nr. 143 033 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 15 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van eerder

afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorhoudt dat er geen rekening gehouden werd met het gegeven dat hij op tienjarige leeftijd werd weggezonden van zijn thuisland en familie, stelt de Raad vast dat de feiten die verzoeker als directe vluchtaanleiding aangeeft, met name het incident waarbij hij werd beschoten op zijn scooter omwille van zijn vaders problemen met Awami League, zich hebben voorgedaan toen verzoeker zeventien jaar was. Dergelijke uitleg kan dan ook bezwaarlijk als verklaring dienen voor de vele vage verklaringen die verzoeker hieromtrent heeft afgelegd.

Dat verzoeker niet de nodige opleiding verkregen heeft, overtuigt de Raad evenmin. Men moet immers geen verdere opleiding genoten hebben om meer concrete uitleg te kunnen geven omtrent een schietincident waarbij hij betrokken was of om te kunnen vertellen wat de rol van zijn vader was binnen de partij waarin hij actief was. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. De loutere bewering dat hij zeer weinig tot geen contact heeft met zijn familie, is onafdoende teneinde voormelde vaststellingen te weerleggen.

In de mate verzoeker hekelt dat hij niet of niet voldoende werd geconfronteerd met beweringen van de commissaris-generaal waardoor hij verkeerde gevolgtrekkingen doet, wijst de Raad er op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rechtsprekend orgaan is en geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

Waar verzoeker de in de bestreden beslissing tegenstrijdigheden wijt aan het korte tijdsbestek bij de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor hij gebrekkige verklaringen heeft afgelegd, wijst de Raad erop dat als verzoeker van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten. Hij had verder niets toe te voegen en heeft zijn verklaring ondertekend ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze opmerking is dan ook laatstijdig. Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van zijn relaas. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

In de mate verzoeker verwijst naar zijn alarmerende psychische toestand, stelt de Raad vast verzoeker geen medische attesten bijbrengt die deze beweerde psychische toestand aantoont. Dit blijkt overigens evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen waaruit blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Dergelijke blote bewering neemt de Raad niet aan ter verklaring voor de vele vage verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 februari 2015, voert de advocaat van verzoekende partij aan dat de geschiedenis die een asielzoeker heeft doorlopen zeer belangrijk is. De raadsman preciseert dat verzoekende partij geen scholing heeft genoten, op jonge leeftijd weggestuurd werd, en zij geen vrijheid heeft gekend. Voorts informeert de raadsman de Raad ervan dat zijn cliënt verdwenen is uit het centrum.

Verzoekende partij beperkt zich opnieuw tot het vergoelijken van de gedane vaststellingen en in dit verband herhalen van eerdere verklaringen, doch zij brengt geen concrete en valabele elementen bij die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking opgenomen grond. Met betrekking tot de uitleg van haar raadsman dat verzoekende partij geen scholing heeft genoten, op jonge leeftijd weggestuurd werd, en zij geen vrijheid heeft gekend, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *“In de mate verzoeker voorhoudt dat er geen rekening gehouden werd met het gegeven dat hij op tienjarige leeftijd werd weggezonden van zijn thuisland en familie, stelt de Raad vast dat de feiten die verzoeker als directe vluchtaanleiding aangeeft, met name het incident waarbij hij werd beschoten op zijn scooter omwille van zijn vaders problemen met Awami League, zich hebben voorgedaan toen verzoeker zeventien jaar was. Dergelijke uitleg kan dan ook bezwaarlijk als verklaring dienen voor de vele vage verklaringen die verzoeker hieromtrent heeft afgelegd. Dat verzoeker niet de nodige opleiding verkregen heeft, overtuigt de Raad evenmin. Men moet immers geen verdere opleiding genoten hebben om meer concrete uitleg te kunnen geven omtrent een schietincident waarbij hij betrokken was of om te kunnen vertellen wat de rol van zijn vader was binnen de partij waarin hij actief was. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. De loutere bewering dat hij zeer weinig tot geen contact heeft met zijn familie, is onafdoende teneinde voormelde vaststellingen te weerleggen.”*

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de verschillende vaststellingen op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas wordt besloten. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS